

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/54/2015
Identifikačné číslo spisu: 5914010485
Dátum vydania rozhodnutia: 28.10.2015
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2015:5914010485.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Aleny Šiškovovej a JUDr. Martina Bargela na neverejnom zasadnutí 28. októbra 2015 v Bratislave v trestnej veci obvineného B. K., pre prečin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, § 212 ods. 1 Trestného zákona, vedenej na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 1T 103/2014, o dovolaní, ktoré podal obvinený prostredníctvom ustanoveného obhajcu Mgr. Michala Krákorníka, advokáta v Ružomberku, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 30. apríla 2015, sp. zn. 3To 50/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného B. K. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Ružomberok z 9. marca 2015, sp. zn. 1T 103/2014, bol obvinený B. K. uznaný za vinného zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona, spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, ktorého sa dopustil na skutkovom základe, že

po predchádzajúcej ústnej dohode o odcudzení športového oblečenia z predajne a jeho následnom speňažení dňa 10. decembra 2013 v čase o 15.40 hod. vstúpil spoločne s N. Z., nar. X. G. XXXX vo J., trvale bytom B., do predajne INTERSPORT nachádzajúcej sa na ulici Zarevúca č. 505 v Ružomberku, kde zanechal v skúšobnej kabíne pánske lyžiarske nohavice zn. Colmar Berina v hodnote 167,99 €, následne do tejto skúšobnej kabíny vošla N. Z. a tu ukryla do plátenej tašky vystlanej alobalom, ktorú mala so sebou, predmetné lyžiarske nohavice a pánsku bundu zn. Mammut Kinabalu v hodnote 199,99 €, obvinený medzitým v čase o 15.48 hod. opustil predajňu a po chvíli sa pokúsila vyjsť z predajne bez zaplatenia uschovaného tovaru aj N. Z., pričom uvedeným konaním spôsobil B. K. poškodenej spoločnosti Player, s. r. o., so sídlom Kamenné pole 4556/10, Liptovský Mikuláš škodu v celkovej výške 367,98 €.

Za to bol obvinenému B. K. uložený podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, § 36 písm. l/ Trestného zákona, § 37 písm. h/, písm. m/ Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona, súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky, na výkon

ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Zároveň súd podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste uloženom rozsudkom Okresného súdu Zvolen z 22. augusta 2014, sp. zn. 2T 91/2014, ktorým bol obvinenému uložený úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Okresný súd Ružomberok zrušil aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený v zákonnej lehote prostredníctvom svojho ustanoveného obhajcu JUDr. Petra Kovačeva, advokáta v Ružomberku, odvolanie.

Krajský súd v Žiline uznesením z 30. apríla 2015, sp. zn. 3To 50/2015, odvolanie obvineného podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 30. apríla 2015, sp. zn. 3To 50/2015, podal prostredníctvom ustanoveného obhajcu Mgr. Michala Krákornika, advokáta v Ružomberku, dovolanie obvinený B. K.. Dovolanie podal z dôvodov dovolania uvedených v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ a písm. i/ Trestného poriadku.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku videl obvinený v tom, že obvinenie bolo vznesené voči jeho osobe a aj voči N. Z., pričom v priebehu prípravného konania bola trestná vec obvineného vylúčená na samostatné konanie a napriek dôkaznej núdzi bol uznaný za vinného, výlučne na základe svedeckej výpovede N. Z., proti ktorej sa v tej istej veci vykonalo súbežne samostatné trestné konanie, v ktorom bola právoplatne odsúdená. Podľa obvineného vznikla špecifická procesná situácia najmä na strane N. Z., keď o tom istom skutku vypovedala jednak v procesnom postavení obvineného a jednak v procesnom postavení svedkyne, čím došlo u obvineného k zásadnému porušeniu práva na obhajobu. Je toho názoru, že bol odsúdený výlučne na základe svedeckej výpovede N. Z., bez existencie akýchkoľvek priamych, resp. nepriamych dôkazov, pričom o dôveryhodnosti N. Z. možno mať dôvodné pochybnosti pre jej predpojaté, nepriateľské, pomstychtivé správanie k obvinenému ako aj s poukazom na skutočnosť, že svedkyňa N. Z. vo svojej výpovedi uviedla, že v čase spáchania predmetného skutku bola pod vplyvom omamných látok.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku bol podľa obvineného naplnený tým, že svedkyňa N. Z. ako osoba závislá na omamných a psychotropných látkach, ktorá aj sama priznala ústavné liečenie na Prednej Hore, bez predchádzajúceho vyšetrenia duševného stavu (§ 150 Trestného poriadku) nemohla vypovedať bez závažných pochybností ako svedok, najmä keď jej výpoveď bola pre rozhodnutie obzvlášť dôležitá, pretože len ona za páchatel'a označila obvineného.

Poukázal na skutočnosť, že svedkyňa N. Z. pri prvej výpovedi uviedla, že v deň spáchania skutku ju mal sprevádzať nejaký O., pričom až následne uviedla, že to bol obvinený.

Dovolaťel' je toho názoru, že rekognícia nebola vykonaná v súlade s ust. § 126 Trestného poriadku z dôvodu, že pri vykonávaní tohto dôkazu musí poznávajúca osoba obligatórne vopred opísať osobu, ktorej totožnosť má byť zistená. Zo spisu však podľa obvineného vyplýva, že svedkyňa N. Z. boli predložené fotografie bez toho, aby opoznávaníu predchádzal jej opis páchatel'a. Je presvedčený, že vzhľadom na to, že obvinený nebol so svedkyňou v kontakte dlhšiu dobu, ani by nemohla náležite opísať určité znaky jeho zovňajška (tetovanie, piercing, atď...). Svedkyňa obvineného ako jediného z figurantov poznala dlhšiu dobu, nebolo preto podľa jeho názoru ťažké zo zoznamu fotografií označiť za spolupáchatel'a osobu obvineného.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku videl obvinený v tom, že rozhodnutie súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku v otázke posúdenia výšky

spôsobenej škody, nakoľko obvinený má za to, že skutok nie je trestným činom.

V tejto súvislosti okresnému súdu vytkol, že sa nezaoberal svedeckou výpoveďou svedkyne Z., z ktorej vyplýva, že z „údajne“ vopred naplánovanej dohody s obvineným vybočila (tzv. exces), pretože zo žiadnej jej výpovede nevyplýva plánovaná dohoda o odcudzení pánskeho a dámskeho oblečenia. Poukázal na výpoveď svedkyne Z., ktorá vo svojej výpovedi (č. l. 52 spisu) uviedla, že odcudzené mali byť výlučne veci, ktoré mal obvinený doniesť do kabínky, resp. kde uviedla, že obvinený mal svedkyňu nechať v kabínke nohavice, ktoré následne zobrala (č. l. 47). Zo žiadnej výpovede svedkyne Z. nevyplýva predchádzajúca dohoda o odcudzení dámskeho oblečenia. V danom prípade sa jedná o exces, ktorého následky má znášať osoba, ktorá ho zavinila. Pokiaľ by podľa obvineného aj došlo k spáchaniu skutku spočívajúcim v odcudzení pánskeho športového oblečenia spoločne so svedkyňou Z., tak vzhľadom na výšku spôsobenej škody 167,99 € malo byť konanie obvineného posúdené ako priestupok z dôvodu, že výška spôsobenej škody nedosahuje výšku škody malej, a teda skutok nie je trestným činom.

Obvinený je presvedčený, že pokiaľ by trestná vec obvineného a svedkyne Z. ako spolupáchateľov v rovnakom procesnom postavení prebiehala v jednom konaní, nedošlo by k situácii, aby uznanie viny obvineného súd oprel výlučne o výpoveď N. Z., ktorá je s prihliadnutím na jej kriminálnu minulosť, drogovú závislosť ako aj nevysvetliteľnú nevráživosť voči obvinenému, maximálne nedôveryhodná. Podľa obvineného by súd mal zohľadniť jednu z najzákladnejších zásad trestného konania - in dubio pro reo aj z dôvodu, že v čase spáchania skutku sa obvinený nenachádzal v Ružomberku, ktorú skutočnosť potvrdila aj svedkyňa M. Z..

Vzhľadom na uvedené obvinený navrhol, aby dovolací súd postupom podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil rozsudkom porušenie zákona v ust. § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ a písm. i/ Trestného poriadku a zrušil uznesenie Krajského súdu v Žiline z 30. apríla 2015, sp. zn. 3To 50/2015, a prikázal súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Ružomberok, ktorá vo svojom písomnom vyhotovení z 21. augusta 2015 navrhla, aby dovolací súd rozhodol, že nie sú splnené podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. i/ Trestného poriadku a dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku odmietol.

Uviedla, že za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku nemožno považovať voľbu procesných a taktických postupov orgánmi činnými v trestnom konaní v priebehu vyšetrovania, ktoré Trestný poriadok umožňuje a ktoré sú vykonávané v súlade s príslušnými ustanoveniami upravujúcimi jednotlivé inštitúty. Poukázala na ust. § 21 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého na urýchlenie konania alebo z iných dôležitých dôvodov možno konanie o niektorom z trestných činov alebo proti niektorému z obvinených vylúčiť zo spoločného konania. Z odôvodnenia uznesenia vyšetrovateľa zo 4. februára 2014, ČVS: ORP-33/1-VYS-LM-2014, vyplýva, že dôvodom na vylúčenie trestnej veci obvineného B. K. zo spoločného konania bolo väzobné trestné stíhanie zvyšných troch obvinených osôb. Išlo o legitímny dôvod na uvedený procesný postup, ktorý Trestný poriadok umožňuje. Ani v prípade, keby takýto postup nebol odôvodnený potrebou urýchleného konania vo väzobnej veci, uvedené nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom. Obvinenému bol ustanovený obhajca 20. júna 2014 a počas celého konania orgány činné v trestnom konaní umožnili obvinenému realizáciu práv obhajoby v plnom rozsahu.

K obvineným tvrdenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku prokurátorka uviedla, že N. Z. v procesnom postavení obvinenej pred rekogníciou neuviedla bližší popis osoby obvineného B. K., uviedla však meno a priezvisko, vek, deň, mesiac narodenia a miesto odkiaľ pochádza a kde býva. Svedkyňa N. Z. bez akýchkoľvek pochybností spoznala osobu obvineného a na základe výpovede N. Z., záznamov bezpečnostného kamerového systému a výsledkov rekognície, bolo voči obvinenému vznesené obvinenie, pričom dôkazmi vykonanými v priebehu vyšetrovania po vznesení obvinenia a na hlavnom pojednávaní bola preukázaná identita obvineného. Neboli splnené podmienky pre

postup podľa § 150 Trestného poriadku na vyšetrenie duševného stavu svedkyne N. Z. z dôvodu, že súd nezistil okolnosti spochybňujúce schopnosť svedkyne správne vnímať, alebo vypovedať.

Vo vzťahu k výške škody spôsobenej trestným činom prokurátorka uviedla, že dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku predpokladá výlučne chyby právne, ktoré sa týkajú právneho posúdenia zisteného skutku. Nie je prípustné namietiť, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa bol zistený nesprávne a neúplne a nie je prípustné ani hodnotiť vykonané dôkazy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) primárne zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), v zákonom stanovenej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku) a za splnenia podmienky, že obvinený využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku); dospel však k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku, pretože je zřejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ a písm. i/ Trestného poriadku.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku dovolací súd uvádza, že z obsahu písomného odôvodnenia dovolania i záverečného petitu je zřejmé, že obvinený chápe dovolanie ako ďalší riadny opravný prostriedok, pretože dovolaním namieta predovšetkým zistený skutkový stav a spôsob, akým súdy prvého a druhého stupňa v napadnutom konaní vyhodnotili vykonané dôkazy v neprospech obvineného. Je preto nevyhnutné v úvode uviesť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb, taxatívne uvedených ako dovolacie dôvody v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. l/ Trestného poriadku. Mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie - neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Tento mimoriadny opravný prostriedok má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov musia byť nutne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia.

Z obsahu dovolania obvineného teda vyplýva, že ako osobitný dovolací dôvod uplatňuje okolnosť, že bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu z dôvodu, že súd vychádzal pri uznaní jeho viny výlučne zo svedeckej výpovede svedkyne N. Z., ktorá bola v tej istej veci právoplatne odsúdená v samostatnom trestnom konaní.

Dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku je zásadné porušenie práva na obhajobu, spočívajúce najmä v porušení ustanovení o povinnej obhajobe, vo vykonávaní procesných úkonov bez prítomnosti obhajcu a pod.

Obvinený využíval v celom rozsahu možnosť aktívnej osobnej obhajoby v prípravnom konaní (č. l. 14 spisu) i obhajoby prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Petra Kovačeva (č. l. 7 spisu). Od začiatku konania mal možnosť sa vyjadriť ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kládli za vinu, k dôkazom o nich, robiť návrhy, podávať žiadosti a opravné prostriedky, zúčastňovať sa na procesných úkonoch osobne i prostredníctvom obhajcu, vypočúvať svedkov, čo vyplýva z obsahu súdneho i vyšetrovacieho spisu.

Obvinený B. K. v podanom dovolaní neuviedol ani jednu relevantnú skutočnosť, ktorá by preukazovala, že bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu; tento dovolací dôvod videl len v tom, že ak súdy nevykonali spoločné konanie, ale viedli trestné konanie proti obvinenému a svedkyňi Z. v samostatných konaniach, tak došlo k tomu, že bol uznaný za vinného na základe svedeckej výpovede právoplatnej odsúdenej N. Z.. Vznikla tak podľa obvineného špecifická situácia, keď o tom istom skutku N. Z. vypovedala ako svedkyňa a zároveň v procesnom postavení obvinenej.

Trestné stíhanie obvineného pre skutok uvedený v skutkovej vete rozsudku Okresného súdu Ružomberok z 9. marca 2015, sp. zn. 1T 103/2014, právne kvalifikovaný ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, bolo voči obvinenému začaté vydaním uznesenia o vznesení obvinenia vyšetrovateľom Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odbor kriminálnej polície Liptovský Mikuláš z 13. februára 2014, sp. zn. ČVS: ORP-33/1-VYS-LM-2014 (č. 1. 2 spisu). Proti tomuto uzneseniu podal obvinený sťažnosť, ktorú prokurátorka Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš uznesením zo 6. mája 2014, sp. zn. 1Pv 224/14/5505, zamietla ako nedôvodnú (č. 1. 3 spisu).

Z rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 12. júna 2014, sp. zn. 3T 26/2014, právoplatným a vykonateľným toho istého dňa, ktorým podľa § 334 ods. 4 Trestného poriadku schválil dohodu o vine a treste uzavretú 26. mája 2014 medzi obvinenou N. Z. a prokurátorkou Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš vyplýva, že obvinená N. Z., bola za ten istý skutok, uvedený v skutkovej vete predmetného rozsudku bod 1/, právoplatne odsúdená, keď N. Z. sa priznala a uznala vinu za spáchaný skutok (č. 1. 65 spisu).

Z uvedeného preto vyplýva, že trestné konanie proti obvinenému B. K. pokračovalo aj potom, ako bola za tento skutok právoplatne odsúdená obvinená N. Z. dňom 12. júna 2014, a potom orgány činné v trestnom konaní vykonali ďalšie dokazovanie, ktoré usvedčilo obvineného B. K. (napríklad konfrontácia medzi obvineným K. a svedkyňou Z. zo 16. októbra 2014 - č. 1. 25 spisu, výsluch svedkyne Z. zo 16. októbra 2014 - č. 1. 33 spisu).

Svedkyňa N. Z. sa rozhodla spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní, preto vykonať spoločné konanie proti obvinenému K. a svedkyňi Z. nebolo možné nielen z časového hľadiska (svedkyňa Z. bola právoplatne odsúdená už 12. júna 2014 a obvinený K. až 30. apríla 2015), ale aj z hľadiska dokazovania. Z uvedeného potom vyplýva, že svedkyňa N. Z. v trestnej veci obvineného mohla vystupovať jedine ako svedok. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za nevyhnutné zdôrazniť, že vykonanie spoločného konania je fakultatívne a nie obligatórne tak, ako sa nesprávne domnieva obvinený (§ 18 ods. 1, § 21 ods. 3 Trestného poriadku). Ak obvinený v rámci § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku namieta, že súd vychádzal z výpovede svedkyne N. Z., tu dovolací súd poznamenáva, že jej výpoveď svedka nebola jediným usvedčujúcim dôkazom, ale táto bola súdmi hodnotená v kontexte ďalších dôkazov, čo vyplýva z odôvodnenia tak rozsudku súdu prvého stupňa z 9. marca 2015, sp. zn. 1T 103/2014, ako aj uznesenia súdu druhého stupňa z 30. apríla 2015, sp. zn. 3To 50/2015.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, dovolací súd v posudzovanom prípade nezistil, že by bol daný dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku dovolací súd uvádza, že tento dovolací dôvod možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď rozhodnutie súdu je založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané, resp. neboli vykonané zákonným spôsobom, prípadne na dôkazoch, ktoré neboli získané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch získaných nezákonne, musí byť z obsahu spisového materiálu zrejmá a nemožno ju vyvodzovať na základe toho, že by sa mali inak vyhodnocovať existujúce už vykonané dôkazy.

Podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku dôvody dovolania podľa odseku 1 písm. a/ až písm. g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom.

Z obsahu spisu vyplýva, že odvolanie obvineného neobsahovalo námietky, o ktoré teraz opiera dovolací dôvod podľa písm. g/ ods. 1 § 371 Trestného poriadku vo vzťahu k vyšetreniu duševného stavu svedkyne N. Z. ohľadom jej závislosti na omamných a psychotropných látkach. Obvinený teda nemohol oprieť dovolanie o dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku. Obvinený a ani jeho obhajca totiž túto skutočnosť v predchádzajúcom konaní nenamietali, obvinený tak urobil až prostredníctvom obhajcu v rámci dovolacieho konania. Nad rámec však dovolací súd uvádza, že o duševnom stave

svedkyne N. Z. neboli žiadne pochybnosti, a preto nebol daný zákonný dôvod na skúmanie jej duševného stavu (§ 150 Trestného poriadku).

Z obsahu preskúmaného spisu ďalej vyplýva, že dovolateľ v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku namietal zákonnosť vykonania dôkazov ešte z prípravného konania - rekognície realizovanej vyšetrovateľom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Liptovskom Mikuláši, odboru kriminálnej polície s obvineným B. K. a svedkyňou N. Z. (č. l. 50 spisu). Zo zápisníc o hlavnom pojednávaní nevyplýva, že by obvinený či už sám, alebo prostredníctvom obhajcu namietal nezákonnosť týchto dôkazov. Dovolateľovi musela byť skutočnosť o údajne nezákonne vykonanej rekognícii známa už v pôvodnom konaní, túto nenamietal ani v konaní pred okresným súdom, ani v odvolacom konaní, a preto nespĺnil podmienku uvedenú v ustanovení § 371 ods. 4 Trestného poriadku, splnenie ktorej je nevyhnutné pre podanie dovolania z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku. Rovnako nad rámec dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že pochybnosti o priebehu vykonanej rekognície prezentované v dôvodoch dovolania by síce zodpovedali dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku (založenie rozhodnutia na dôkazoch vykonaných nezákonným spôsobom), takáto pochybnosť však nie je ničím doložená a zo spisového materiálu nevyplýva. Rekognícia bola 12. februára 2014 vykonaná podľa fotografií, čo zodpovedalo ustanoveniu § 126 ods. 2 Trestného poriadku a až na jej základe došlo k vzneseniu obvineniu na B. K. uznesením z 13. februára 2014, sp. zn. ČVS: ORP-33/1-VYS-LM-2014 (č. l. 2 spisu). Z vyššie uvedených dôvodov nebol preto naplnený ani dovolací dôvod uvedený v ust. § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, na ktorý dôvod poukazoval obvinený v podanom dovolaní v súvislosti s údajným excesom N. Z., keď obvinený sa s ňou nedohodol na odcudzení dámskeho oblečenia, dovolací súd uvádza, že tento možno uplatniť len v prípade, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia: správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd, ale nie je určené na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať a korigovať len súd odvolací (§ 322 ods. 3, § 326 ods. 5 Trestného poriadku); po posúdení dovolacích námietok obvineného treba konštatovať, že tieto priamo a konkrétne spochybňovali skutkové závery súdov prvého a druhého stupňa, subjektívne kritizovali hodnotenie dôkazov doteraz vo veci konajúceho súdu prvého a súdu druhého stupňa (...“konajúce súdy sa vôbec nezaoberali skutočnosťami uvedenými vo svedeckej výpovedi spoluobvinenej Z.“; „zo žiadnej jej výpovede nevyplýva plánovaná dohoda o odcudzení pánskeho aj dámskeho oblečenia“, „odcudzené mali byť výlučne veci, ktoré som mal doniesť do kabínky ja“, „uznanie mojej viny súd opiera výlučne o výpoveď N. Z.“, „svedkyňa uvádzala iné skutočnosti ohľadne osoby, ktorá ju mala v deň spáchania skutku sprevádzať - nejaký O.“...), čo nezodpovedá dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

Ako už dovolací súd vyššie uviedol, pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa. V trestnej veci obvineného B. K. to teda znamená, že pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený spáchal skutok tak, ako je uvedené v rozsudku Okresného súdu Ružomberok z 9. marca 2015, sp. zn. 1T 103/2014, v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline z 30. apríla 2015, sp. zn. 3To 50/2015. Tieto skutkové okolnosti obsiahnuté v popise skutku potom poskytujú spoľahlivý podklad pre naplnenie všetkých zákonných znakov prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, zo spáchania ktorého bol obvinený uznaný za vinného.

Dovolací súd preto na neverejnom zasadnutí dospel k záveru, že nezistil existenciu dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ a písm. i/ Trestného poriadku, a preto tento mimoriadny opravný prostriedok postupom podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.